

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput IX. Ardens ipsius charitas erga proximos, & quanta pro illis egerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT IX.

Ardens ipsius charitas erga proximos, &
quanta pro illis egerit.

Fisi, quæ haec tenus sunt dicta, sufficientissimè probent ferventem hujus Virginis amorem erga Deum; moraliter tamen evidens istius veritatis indicium perendum est ex multis, quæ amore ejusdem Domini egit in proximorum utilitatem, ut ipsis in necessitatibus, tam spiritualibus, quæ temporali bus subveniret. Quia vero testes de hac materia prolixè loquuntur, neque finiretur historia, si omnia essent dicenda, paucis complectar, quæ scripta reperio, nihil commemorando, quod aliqui non jurent, & complura referendo, quæ, tanquam suis explorata oculis, multi attestantur.

Tanto hæc admirabilis Virgo deplorabat dolore ac sensu ærumnas, & calamitates suorum proximorum, ut solita fuerit suis Confessarijs dicere, quod hac de causa sibi jam cor sit disruptum & consumptum; atque si Deus molestari posset, pridem illum jam molestiæ affecisset, ac fatigavisset suis importunis postulationibus, diu nōque ipsum invocando, & regando, ut compatiatur imbecillitati, ac miseriæ humanae. Cùm autem summo Divina Majestas erga homines feratur amore, multa ipsi revelabat de corruptis moribus, perditione & damnatione animarum: quod nihil erat aliud, quæ magna adjicere ad ignem, quo vehementius ureretur, instantius earundem petendo salutem. In diversis vero personis fuerunt animadversi rari evenitus efficacia, quæ his inerat precibus, ut desererentur peccata, & obtineretur gratia Dei, aut ab alijs augmentum virtutis. Potuit quidem eadem vis precum, dum quidam admirabiliter vitam suam immutarent, palpabilius agnoscî, quæ earundem saltē æqualis efficacia, in juvandis animabus Purgatorij: attamen non nisi duri cuiuspiam cordis protervia fidem ijs

negabit, quæ oculis non sunt conspecta, quando illam adeò persuadent, quæ visa fuerunt. Difficilis est gratiam à Deo impetrare, ut animam faciat emergere sive ex suo peccato, sive ex sua tepiditate, cùm requirat rebellis nostri arbitrij cooperacionem, quæ remissionem exorarc penarum perferendarum in Purgatorio, quæ à sola Dei liberalissima dependet misericordia. Et quia prius illud in multis casibus fuit palpatum manibus, credatur etiam posterius, quod tanquam invisible nostræ nequit subjici experientia.

Ex eodem amore Dei in Venerabili Marina (tametsi multum, & per complures annos laboraverit, vim inferendo sue modestiæ, nolenti præbere assensum, ut tanti esset operis instrumentum) provenit ille conatus, quem à Deo, significante ipsi expressè suum beneplacitum, compulsa, adhibuit in fundando & reformando Ordine S. Birgitta in Hispania, ad tantam Dei gloriam, & fructum jam sub hac Regula militantium animarum, ut sperretur, Deo favente, magnis per totum Regnum dilatandus incrementis. Animavit Deus hanc suam insignem servam ad molestias ac difficultates, quas in isto negotio erat percessura; præscripsit illi, quid facere debet, si ab Ejus Majestate auferetur ex hac vita, antequam executioni mandatur fundatio primi Monasterij. Desigavit ipsi novas Regulas, quæ essent addenda, mutatis, aut reformatis antiquis, & accommodatis ad præsentia tempora, atque genios nostrorum Regnorum: eademque illi Regulas, cùm jam conscriptæ fuissent, exhibuit insculptas cordi & pectori Iesu Christi Domini nostri, ut ipsa significaret, omnes esse suas, & illas velut suum opus a se amari, sequo velle, ut tanquam tales observentur. Visiravit noctam Virginem initio hujus molimini Beatisima Virgo Domina nostra unâ cum S. Birgitta,

gitia, quæ illi ostendit, qualis esset suæ Religionis proprius habitus, cuius antea Venerabilis Marina nè minimam haberat notitiam; iusitque ipsam ad dictum habitum adjungere scapulare, ut se comuni Monialium in Hispania usu conformaret. Mandavit illi deniq; Christus Dominus, ut nomine ipsius diceret suo Confessario, P. Michaëli de Orenja, ut in se suscipere sollicitam hujus operis pro-curationem, quod is diligentissimè est exercitus eo furore, quo conserverat opera tendentia ad Divinum honorem: promovit illud cum magna prudentia, adjutus consilio & precibus ejusdem Sanctæ Dominae. Videns verò id in hoc negotio ante omnia curandum esse, ut dicta Regula approbaretur à Christi Vicario, imploravit, per supremum Aulatum Præfectum, favorem Regis Catholici Philippi quarti, quem Deus conservet. Hic autem pro pīssimo suo zelo statim scripsit ad sumum Legatum & Cardinalem de Borgia, ut id peteret à Sanctissimo Domino Nostro Papa Urbano octavo: iste autem sufficienter informatus expedivit Bullam, quā confirmavit Regulam, sicut illi à Venerabili Marina fuerat proposta. Atque Rex non contentus hoc facto primum Regià munificentia fundavit Cœnobium.

Fuit quoque hæc fidelissima famula Dei admirabilis in benignitate, & commiseratione erga proximos, quos in Christo tenerè diligebat, & propterea graves in sua juventute sustinuit à quadam persona persecutions. Narrabat illa (atribuens humillimè eventū Divinæ bonitati, quasi ea in re nihil virtus ipsius egisset) sibi quādam occasione magnæ famis à suo Parente datum fuisse medium tritici, ut subveniret pauperibus, atque à se panem, quem inde suis met manibus confecisset, liberaliter distributum omnibus eleemosynam pertentibus; totâ domo obstupefcente, tamdiu illam farinam duravisse, ut ex ea habuerit, quod largiretur egenis, toto pene tempore, quo duravit necessitas. Anno sexcentesimo, trigesimo, qui in Castella Vetera fuit sterilliissimus, ipsi

à personis beneficis fuerunt submissæ eleemosynæ, ad sustentandas suas domesticas, & succurrentum nonnullis proximorum necessitatibus. Videtur illi tum indubitanter, fidelissimorum testium judicio, fuisse multiplicatum, quod accipiebat: multa namque in domo ipsius dabantur pauperibus mendicis; mittebatur subsidiūm quatuor, aut quinque honoratis familijs, quas à mendicando retrahebat vercundia; sublevabat Monasteria indiga integris tritici medium; ut, nisi Deus acceptum multiplicaveret, impossibile visum fuerit, potuisse sufficere ad tot expensas. Animadversum specialiter est, quod allato pane pisto, qualis prostabat venalis, tantumque ponderante, quantum ipsius officiæ absumere conserverant, dum is postea revocaretur ad calculos, repertum fuerit, omnibus illo refectis, tantundem tamen fuisse datum mendicis, ac si ipsa nihil inde absumperissent. Mirabantur illæ, & Sancta ijs respondebat: Nolite mirari filiæ, diuturnâ enim experientiâ didici, tanto pere à Deo estimari pauperes, & quod pro ipsis sit, ut modicum multiplicet pro multorum sustentatione.

Quis non obstupescat, à Virgine paupere, & carente omni patrimonio, vivente eleemosynis fideliū, has nihilominus potuisse erogari tam copiosas, atque inde dotati octodecim Virgines, quas in diversis collocavit Monasterijs, & minimum quatuor alijs provideri de statu matrimoniali: fundari in quibusdam Cœnobij reditus pro lampade artusa coram Sanctissimo Sacramento, in iisdemque institui aliquot Missæ Sacrificia; ac denique pro tot pīs operibus necessaria suppeditari, prout erat publicum, & exploratum tot gravibus testibus, quid id juratò asserunt? Immensus erat labor, quo illi singula ista constabant, neque minor difficultas, ut pueris quibusdam, & pueris orphanis procuraret Dominos, ac Dominas, à quibus deinde protegerentur; utque impetraret à nonnullis Pralatis Religiosis susceptionem quorundam proborum adolescentium, qui se ipsi commendabant: præcipue vero, quod se videret à D E O , à quo illi id

Vite Mar. de Escob. Pars II.

K k k

ex-

expressè mandabatur (cùm alioquin quo-
ad hoc naturæ esset verecundissimæ) im-
pelli ad acceptandas, & quandoq; peten-
das, plures eleemosynas, quām pro se ipsa
indigeret, tantum ut succurreret suorum
proximorum indigentia.

Verūm me in majorem rapiebat admira-
tionem modus, quo magnus Deus no-
ster & Dominus eleemosynas apud hanc
servam suam deponebat, qui, licet ab alijs
insinuetur testibus, à Matre tamen Ma-
ria de Sanctissimo Sacramento, tanquam
ipſi familiariore, distinctius, & præstito
juramento describitur, cuius hic verba re-
feram, quæ sunt sequentia: Compelle-
batur à Deo ad facienda hæc opera, &
fuscipliendas eleemosynas, quæ illi ob hos
fines offerebantur. Obtemperabat, &
utebatur his rebus, perinde nihil ipſis ad-
hærendo, acsi ad illam non spectarent,
ut de ijs disponeret: considerabat illas
non ut suas, sed instar facultatum, quas
Deus fidei ipſius commisſisset, nihilq; ex-
pendebat, niſi summā urgente necessitate.
Idcirco diligenter examinabat illas, quæ
ad eam veniebant, ut se ad ipſius contu-
bernium reciperent, dicebātque ijs, ut id
quām optimè expenderent, à ſe enim nihil
poſſe ipſis dari, utque considerarent, quā
ratione poſſent absque rebus ſibi neceſſa-
rijs vivere. Accidit mihi aliquoties, ut,
cùm illi dicerem: Ecce, Domina, tali ſocia
noſtræ deſt toga, vel aliud hujusmodi;
ipſa mihi responderet. Quid igitur fa-
ciemus? confidera id amore DEI. Be-
ne ego ijs dixi, ut prius expenderent,
quid agerent, quodque eſſent contriſtan-
dæ, ſi ſe viderent rebus neceſſarijs desti-
tutas, neque ad eſſe, à quo haec illis dentur.
Si ego aliquid haberem, quām libentifl-
mē ipſis dare: ſed quod hīc extat, non
eſt meum, nihilque inde præſumam dare.
Adverte, cùm alia mea tibi ſint perſpe-
cta, etiam hoc tibi dico. Non ſum ego,
quaes ſunt Domini hujus mundi, qui de
rebus, quas habent, poſſunt diſponere,
eaque donare, cui ipſis placet: ſum diſ-
pensatrix, atque DEUS mihi dicit: Fac
iſtud, & illud noli facere; quod quidem
eſt ſummu[m] meæ animæ ſolatiu[m]: alio-

quin vehementer affligerer, cùm ſemper
optaverim ex animo, me omnibus rebus
expoliare, & pauperem amore Christi
agere vitam. Hoc mihi dicebat, & alia
viā curabat, ut ſocia ſuccurreretur ne-
ceſſitati, cui ab alia quapiam perſona da-
batur, quo opus habebat, ipsā non pe-
tente, nihilque dicente. Atque etiam
hac ratione ſocia id, quod illi donabatur,
non accipiebat abſque licentia, ſeu quid-
libet aliud, quod in domum inferebatur.
Mira autem erat DEI hac in re providen-
tia: nam ſi quæ ſocia hunc morem non
obſervabat, & alias regulas, quas habe-
bamus, non perſeverabat in eis domo.
Licet enim à famula DEI non amanda-
retur, videbatur ex ea ab ipſomet DEO
expelli. Si quapiam ſociarum aliud
habebat proprij, quo te ſuſtentaret, ni-
hil ei dabatur ex domo, ſed mittebatur
alijs pauperibus. Quando illi DEUS
injungebat aliud faciendum, deſignan-
do opus celſurum ad ſuum honorem, in
quod allatam ipſi eleemosynam impen-
di volebat, exequebatur id quantocuſus,
ita ut nè obolus domi ſuperellet, inter-
dūmque neceſſe foret, quod quidem ego
vidi, auferre quodpiam tegumentum ex
paupertino ipſius lecto, ad exolvendum
contraētum debitum. Tum vero erat con-
tentia, affluēbātque ſolatio, & ſingulariter
gaudebat ac lætabatur, videns ſe penitus
inopem, quod tamen non diu durabat:
magnam ſiquidem illius gerebat curam
Deus, providingo ipſi ſubito de alijs ele-
mosynis, & ſepenumero per tales perſo-
nas, de quibus minimè poſſemus cogitare,
aut ſpem concipere. Quadam hujusmodi
occatione, poſquam omnia diſtribueret,
venit illi in mentem, ſe, propter calamiti-
tosa tempora, quæ tum erant, non habi-
turam, quo ſubveniret alijs proximorum
ſuorum neceſſitatibus, ideoque dixit ad
Deum. Jam actum eſt, mi Deus, nihil
amplius fieri poterit, quia ingens eſt tem-
porum calamitas. Divina autem Ma-
jeſtas illi reſpondit. Fac quidquid hac
in re volueris, ego enim tibi dabo, un-
de id facias. Et ſteti Deus promiſo,
quia ipſi brevi ſuccurreret, & ſubmifit,
unde

unde tres suas alumnas collocavit in statu Religioso, præstítq; alia opera Divinum obsequium concernentia, quorum omnium executio mihi incubuit.

Multo illi constabat labore tot sociorum, quoad omnia, gubernatio, singulæ que recenter advenientes novæ ipsi præbebant sollicitudinis occasionem: non enim nos considerabat tanquam ancillas, sed acsi essemus plus quam filiæ, curam gerendo majoris profectus animarum nostrarum, docendo nos, & non pauca tolerando, propter diversos singularum genios, qui in quibusdam erant admodum molesti. Intelligebat serva Dei, cuius unaquæq; nostrum esset indolis, longè melius, quam à nobis ipsis cognosceretur, & animadvertebat, ad quid singulæ forent idoneæ, atque perspectâ cujuslibet capacitate & virtute, disponebantur ab ea ad statum, cui illas erat addictura. Quamvis verò hæc omnia faceret ex specialissima Dei illuminatione, nihil decernendo, quod non priùs impensisimè commendavisset Deo, & exquirendo judicium suorum Confessoriorum, possérque ipsa magna sua habilitate omnibus consilium dare, tanta nihilominus erat illius humilitas, ut à nobis peteret, quid judicaremus; cum tamen singulæ id ab ipsa petere possemus, quod illi solenne erat in quibusvis rebus. Dum aliquando novam vellel sociam admittere ad domum, dicebam ipsi tecum ea super re conferenti. Mea Domina, sumus sufficietes, etiamq; tibi non nulli obloquuntur, quibus videmur esse multæ: & profectò me hæc oblocutio plurimùm afflitit. Sancta ridebat, dicebâtq;: Bene dicunt, sumus enim multæ; sed cùm id velit Deus, quid refert? impletatur sanctissima ipsius voluntas, qui me dignatus est hac viâ, tam alienâ à mea propensione, ducere. Hæc sunt pauca ex multis, quæ de charitate erga proximos juravit Mater Maria de Sanctissimo Sacramento.

Prædicta, quæ in bonum proximorum egit, non satisfaciebant generofo, & amantissimo cordi nostræ Virginis: sed etiam notabiliter illis profuit scribendo, quādiu potuit, ac deinde dictando spī-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

ritualia documenta, & salutaria consilia pro omni hominum genere. Multoties magna cum admiratione (ait in suo jureamento P. Michaël de Orenja) considerabam, quomodo mulier tam afflita tot se rebus posset impendere, alijs aures præbendo, alijs scribendo; solicitando de subfidijs pauperum, & de spirituali sociarum profectu, de solatio Monialium, de directione cujusvis status hominum; conscribendo admirandas, divinâ plenas prudentiâ instructiones pro animabus, earumque directoribus Magistris, extende[n]te se ipius charitate etiam ad procul diffitos: scripsit enim præclaram epistolam exhortatoriam ad Catholicos Angliæ. Petebat à Deo illius Regni conversionem magno affectu, qua in re illam Divina Majestas exaudiuit, licet cum addita admonitione, eam conversionem non futuram ipsâ vivente. Tantum diu noctuque tribuebat temporis his operibus charitatis, ut non solum mirarer, ei suppetere vires, pro tam magnō labore, verum etiam cundem tolerari posse à sociabus, quarum vices dolebam, eo quod ipsis inter has occupationes multum noctu esset vigilandum. Quia Venerabilis Marina per diem pérque noctem non dormiebat ultra sesquihoram circiter, & quibusdam diebus ab omni profus somno abstinebat: omne autem reliquum tempus transigebat contemplando cœlestia, patiendo, & laborando, ut proximis suis benefaceret.

Dicitis addit Pater Frater Andreas de Ponte: Siquidem Venerabilis Domina nunquam ultra horam & dimidiam somnum protrahebat, nonnullis verò diebus penitus insomnis perdurabat, suppetebat illi inter alia, quæ agebat, tempus scribendi tot ac tam admirabiles tractatus pro utilitate proximorum. Unus fuit, de modis supernaturalibus, quibus se DEUS communicat animæ: alter, quomodo anima DEUM cognoscat per alloquia interna: tertius, de medijs, quibus obtinetur perfectus amor DEI, & de ejusdem impedimentis: quartus, de causa & medijs actualis in anima præsentia DEI: quintus, qualiter sponsa Christi

Christi amare beatam crucem, ad ejusdem Domini imitationem: sextus, in quo consistat actualis præsentia Dei in anima: se- primus, de instructione Confessorum, pro adjuvandis animabus: octavus, de Prælatis Religiosorum Ordinum. Omnes hi tractatus, eti breves, sublimem continent doctrinam, ac talem, ut eam doctissimi viri fuerint admirati. Non possum silentio præterire, quomodo hæc Virgo inter suos dolores, non sine Divina inspiratione, scripsit vitam Marinæ Hernandez, & ipsius obitum. Convixit illi hæc sancta Matrona viginti quinque annis, operâ ejusdem utebatur Domina Marina in omnibus peragendis, eratq; insignis Dei serva. Multa recenset nostra Virgo, tanquam testis oculata, de ipsius virtutibus. Fuerat conjugata, atque tam in statu matrimoniali, quam in viduitate, vitam agebat sanctissimam, adeò ut nostra Domina Marina lectum suæ sociæ Marinæ Hernandez moribundæ viderit circumdatum ab Angelis, & postea felicem illius animam in celo magnâ conspicuam gloriâ. Omnes hos tractatus ego habeo. Hactenus P. Fr. Andreas.

Multa hujusmodi à se observata asserunt ipsius sociæ, & ea, quibus illa confidebat sua arcana: dicunt autem, contracto earundem juramento in compendium, sequentia. Quavis occasione illam vidimus, magno amore ferri erga suos

proximos, quo impellente ipsam vel oportebat pati, vel ad varia loca, atque ad diversos scribere schedas & epistolas, singularem continentis consolationem, aut instructionem, plenas divino lumine, quod illi à Deo communicabatur. Ni si enim Deus ipsi inspiravisset, ut eas scriberet, procul dubio ab illis abstinuisse; quia erat veracunda, & invitata in aliorum acta ingerebat. Quod à Deo compelleretur ad scribendum, bene tum advertebatur, quando rogabatur à quibusdam Religiosis, ut huic vel illi efficaciter scriberet, quod non bene viveret, aut alia hujusmodi, quibus respondebat, epistolam suam nihil profutaram, neque se scire, quid ipsis posset dicere, nisi sibi aliud à Divina Majestate manifestaretur. Instabant illi, & Venerabilis Marina incipiebat scribere, neque sciebat progredi, & sine mora inscriptionem abrumpebat cum magno suo dolore, quod non posset gratificari petenti epistolam, vel juvare proximum consilio indigentem. Contrà verò, quando scribebat iussu Dei, accidebat id illi perfacile, & consilia ipsius ac monita erant efficacia. Atque licet essent tres, quæ sciebamus scribere, non deerat tamen omnibus, quod ageremus. Cum autem ab acerbioribus cruciatibus impediretur, quod minus se exercitijs impenderet charitatis, vehementer dolebat, quod suis proximis opitulati non posset, sicut vellet.

CAPUT X.

De singulari spiritu prophetiae, quem Deus huic Virgini communicavit.

Pollicitus sum in prologo hujus tertij libri, me aliquid de spiritu prophetico, quem Deus isti suæ purissima sponsæ comunicavit, & de magnis miraculis, quæ Deus per illam est operatus, dicturum, post enarratū felicem ipsius obitum, & gloriosas exequias. Videor verò posse redargui, quasi non servaverim propositum, cùm me per integra sex præ-

cedentia capita detinuerim, seu divertirim, in commemorandis succinctè heroicis hujus Virginis virtutibus, quas longo vitæ octoginta propè annorum decurso, cum indefessa perseverantia exercuit. Ex quo tamen meo judicio non sum prafixos transgressus terminos, neque ullatenus aberravi à via, cui insisto, tum quia in serie miraculorum istius Venerabilis Dominæ primum, omniumque maximum existimo esse eminentissimam perfectionem, ad quam